

หลวงพ่อดังอภิญา

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ปีที่อาตมาบวชปีแรก หลวงพ่อรับแขกที่ศาลานวราช ช่วงนั้นหลวงพ่อยังแข็งแรงหน่อย รับแขกตั้งแต่เวลา ๑๓.๐๐ - ๑๖.๐๐ น. มีพระติดตามเวลารับแขก ๓ รูป หลวงน้าอรุณ (ลาสิกขาแล้ว) หลวงพี่ไพโรจน์ (ลาสิกขาแล้ว) และหลวงพี่ชัยวัฒน์ (ปัจจุบันเป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาส) หลวงพี่ไพโรจน์มีหน้าที่ง่ามให้ ปรากฏว่าพอหลวงพ่อดังอภิญา หลวงพี่จะต้องไปทำอะไรนิดหน่อย ท่านบอกให้อาตมาซึ่งนั่งช่วยจำหน่ายวัตถุมงคลบนนั้นไปกางร่มแทน อาตมาก็ถือร่มเดินตามหลวงพ่อดังอภิญา มีอยู่ ๕-๖ ชั้น พอถึงชั้นพื้นดิน หลวงพ่อก็หายไปตามหน้าอาตมาก็งง เลยพูดเสียงดัง ๆ ว่า

"เอ๊ะ หลวง พ่อดังอภิญาไปไหน ?" ปรากฏว่าประเดี๋ยวนึง เสียงหลวงพ่อดังอภิญาจากด้านข้างบันไดปูน ตรงฝาผนัง ยืนอยู่พูดว่า

"หลวงพ่อดังอภิญาไปไหน ?" อาตมายืนงงอยู่ แล้วหลวงพี่ไพโรจน์ก็เปิดประตูลงมา หลวงพ่อดังอภิญาที่ยืนอยู่ที่เดิม ท่านพูดกับหลวงพี่ไพโรจน์ดัง ๆ ว่า

"ไพโรจน์ หลวงพ่อดังอภิญาไปไหน ?" แล้วหลวงพ่อดังอภิญาหัวเราะ พระติดตาม ๓ รูปก็เดินตามหลวงพ่อดังอภิญา

เผ้ายามฝั่งโบสถ์ (พบยักษ์)

พระที่วัดต้องอยู่เวรยาม หมุนเวียนองค์ละ ๑ วัน ตั้งแต่ ๖ โมงเย็นถึง ๖ โมงเช้า มีอยู่วันหนึ่งอาตมาอยู่เวรยาม พอกลางคืนปิดประตูหน้าแล้วก็ว่าจะนอน พอเอนกายลงนอน หลับตาลงจิตก็เห็นยักษ์ ตัวใหญ่กว่าบ่อมยาม เขี้ยวโง้ง สูงใหญ่มาก เดินแทรกเข้ามาในบ่อมยามตรงเข้ามาหา พอเห็นครั้งแรกตกใจ จึงท่อง "พุทโธ" ดัง ๆ พร้อมกับรีบลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว แล้วยักษ์ก็หายไป พอหายกลัวแล้วก็เอนตัวลง พอหลับตาลง ยักษ์ใหญ่กว่าบ่อมยามก็เดินทะลุเข้ามายังตัวอาตมา อาตมาก็ท่อง "พุทโธ" ดัง ๆ แล้วรีบลุกขึ้นนั่ง เป็นอย่างนี้หลายรอบ ในคืนนั้นไม่กล้านอน จึงไปเล่าให้หลวงพ่อดังอภิญา ว่าผมเจอยักษ์ตัวใหญ่มาก นอนไม่หลับเลย หลวงพ่อดังอภิญาว่า "ตอนนั้นแกทำอะไรอยู่?" "ผมอยู่เวรยามครับ" ท่านพูดว่า "อยู่เวรยาม ไปนอน ผิดระเบียบ ยักษ์ก็เล่นงานเอาซิ อยู่เวรยามแล้วไปนอนได้อย่างไร"

อย่ารับเงินจากโยมที่ทำตัวโตกว่าพระ

ตอนบวชได้พรรษาแรก ๆ (ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๕) หลวงพ่อได้รับกนิมนต์ไปฉันเพลบ้านเศรษฐีที่กรุงเทพฯ คราวนี้อาตมาและหลวงพ่ोजินต์ได้ติดตามหลวงพ่อบ้านนั้นด้วย

พอฉันเพลเสร็จ เจ้าของบ้านนิมนต์หลวงพ่อบ้างใน สักพักหนึ่งหลวงพ่อก็ออกมาเมื่อสมควรแก่เวลา ก็ลาเจ้าของบ้านกลับ โดยขึ้นรถตู้ อาตมาได้นั่งใกล้หลวงพ่อ หลวงพ่อก็ตูขึ้นว่า

"แป๊ะ แกจำไว้เลยนะ ถ้าคราวาสทำตัวโตกว่าพระแกอย่าไปรับเงินเขาโดยเด็ดขาด แม้เขาจะถวายแก่เป็นเงินล้าน แกก็อย่ารับ เราเป็นพระเงินทองไม่ใช่เรื่องสำคัญนัก ที่เราก่อสร้างเพราะเขาถวายมา ไม่มีเราก็ก่อสร้าง เราเป็นพระเราก็ออยู่ของเราอย่างนี้ เราไม่เดือดร้อนอะไร แกจำไว้นะไอ้แป๊ะ!"

"ครับ" ขณะที่หลวงพ่อบอก หลวงพ่ोजินต์และทุก ๆ คนบนรถก็ได้ยื่นขีดเงินตัวหน้ากัน

ปรากฏว่าค่าเดือนของหลวงพ่อนี้ เป็นค่าเดือนที่มีคุณค่ามาก เหมือนกับว่าหลวงพ่อดีใจที่ได้เสียดังสถานสำหรับอาตมาโดยเฉพาะจริง ๆ